

GÁBORÉLET

2022 FEBRUÁR

◆ **Osztályfarsangok**

◆ **Volt diákunk, Mányoki Ádám**

◆ **festőművész Barcsay-díjat kapott**

Tartalomjegyzék

Farsangi időszak.....	3
Ifi szemmel.....	4
Régen volt, hogy is volt.....	5
A hónap sztárja: Mányoki Ádám.....	6
Különleges tanári élmények.....	9
A hónap könyve.....	10
Az én sportom.....	11
Ti mondtátok.....	12
Életképek.....	13

Gáborélet iskolai folyóirat

2021/22 (X. évfolyam, 83. szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Galambos Anna 7.a, Sárosi Olívia 7.a, Csörtán Dorottya 6.a, Radák Dóra 6.a, Radák Sára 6.a, Mészáros Maja 6.a, Bakos Viktória 6.a, Máthé Csanád 6.a, Csánki Levente 6.a, Csomor Kata 6.c

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: <https://gaboriskola.edu.hu/>

facebook oldalunk: <https://www.facebook.com/kispestigaboraron/?ref=settings>

Farsangi időszak...

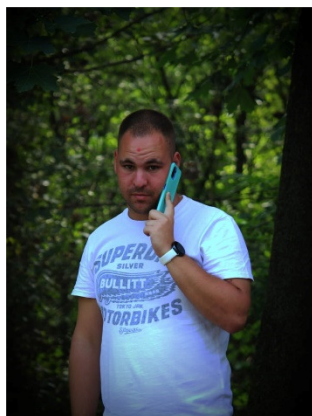

Kedves Gyerekek!

A februári hónap általában a tél búcsúztatásának, azaz a farsangnak az időszaka. Sajnos a vírushelyzet miatt ez idén sem valósulhatott meg úgy, ahogyan azt korábban, évek óta megszoktuk és nagyon szerettük. Ennek ellenére osztályfarsangokat meg lehetett tartani bizonyos keretek között, erről láthattok képes beszámolót az Életképekben. Volt online diszkó, és ahogyan legutóbb, ezúttal is az egyik szervező ifi mesél a korábbi farsangi élményeiről. A „Különleges tanári élmények” rovatban Patonay Ági néni mesél a hagyományos iskolai farsangokról, hogy visszahozzuk ezeknek a hangulatát kicsit. Egy korábbi volt tanítványunk, a festőművész Mátyóki Ádám Barcsay-díjas lett, vele olvashattok interjút „A hónap sztárja” rovatban. „Az én sportom” rovatban ezúttal a röplabdát mutatja be egyik tanulónk. de jelentkezik „A hónap könyve” rovatunk, újabb régi Gáboros diák mesélt régi élményeiről, a „Régen volt, hogyan volt...” rovatban, de nem maradhattak ki a „Ti mondtátok” és „A hónap vicce” rovataink sem. Ha pedig a telet elbúcsúztattuk, várjuk a tavaszt, és még nagyobb szeretettel a jövő Gáboros diákjait, akik majd szintén meggyőződhetnek arról, hogy Gáborosnak lenni jó!

Erdős Levente

Ifi szemmel

- Papp Sándor

Mindig is szerettem részt venni az iskolai programokon. Már felsős koromban úgy kezdtem a farsangot, hogy kitaláltuk az osztállyal, hogy miért ne lehetne női szerepet egy fiúnak eljátszania. Így lettem én Hófehérke. Persze ezt az első ifis farsangomon is folytattam, igaz kicsit többen is lánynak öltöztünk, nem csak én.

De akkor térjünk át arra, hogy nekem melyik is a kedvenc részem mondjuk a farsagnál.

Itt merülhet fel a kérdés mindenkiben, hogy talán nem is az egész szeretem, hanem csak egy részét. Ez nem igaz, csak van olyan része, ami kicsit közelebb áll a szívemhez, és az nem más, mint a disco. Mindig is közel állt hozzám a zene. Első ifis évemben még nem mertem odamenni a hangosítás környékére, de aztán ahogy teltek az évek, a legtöbb iskolai rendezvényeken - amikor az ifik is bent lehetnek az iskolában és segítenek - mindig valahogy megkaptam a hangosítás feladatát, és ez ma sincs másként. Persze nem egyedül. Ahogyan "Dj Bácsi" is leírta már a múlt havi számban, egy pár éve ketten csinálgatjuk a diszkókat. De sajnos tavaly már nem volt lehetőségünk farsangon zenélni, ezért Andrisnak volt egy ötlete hogy miért ne lehetne online discot tartani. Megterveztük és egészen jól sikerült a kezdeti nehézségekhez képest. Remélem, még sokáig fogok tudni segíteni a farsangi mulatságokon!

Régen volt, hogy is volt...

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal a Fő utcai épület egykori diákja, Várhidi Margit mesélt nekünk.

Mikor járt ide, és ki volt az osztályfőnöke?

1951-1959 között, akkor Linhardt Antal Úti Általános Iskola volt, később változtatták meg a nevét Gábor Andorra, amelyet pedig mára Gábor Áronra. Bukovitsné Márta néni volt az osztályfőnököm és az úttörővezető, imádtuk őt.

Mennyiben volt más akkoriban az iskola és a tanulás?

A fiúk és a lányok külön osztályba jártak. Akkoriban nagyobb volt a szigorúság is. Az igazgató ott lakott a hátsó épületben. Ha a folyósón végig ment, síri csend volt. Féltünk tőle.

Milyen ma már különlegesnek mondható, emlékezetes iskolán kívüli események voltak akkoriban?

Úttörők voltunk. Az ünnepek és a kirándulások ennek jegyében voltak, de

mégis jó volt. Politika? Ugyan, mi csak gyerekek voltunk. Az akkori, egyszerű életben ez volt a csúcs. A Rigó őrünk híres volt a kerületben. Minden versenyt megnyertünk.

Mely tanáraitra emlékszik vissza szívesen?

Bukovitsné Márta néni és Nagy Lajos tanár úr mutatott és tanított meg mindent, ami szép és jó volt akkoriban. Simonyi tanár úr pedig híres volt arról, hogy a fiúk pajeszát húzta meg büntetésül.

Miért szeretett ide járni?

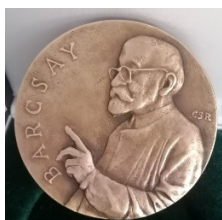
Egyszerűen ott lettünk valakik.

A hónap sztárja:

Mányoki Ádám

Mindig nagy büszkeséggel tölt el minket, mikor iskolánk egykori tanulója ér el országosan is kimagasló sikereket. Most újra nagy örömmel számolhatunk be egy dicsőséges dologról. Mányoki Ádám, iskolánk Fő utcai épületének egykori diákja nevéhez méltóan (ugyanezen a néven alkotott egykori barokk festőnk a 18. században) festőművész lett, tavaly pedig elnyerte a 35 év alatti, pályakezdő művészeknek évente odaítélt Barcsay-díjat, melyet nemrég vehetett át. Radák Dóra interjúja.

Miért szerettél iskolánkba járni?

Ötödikes koromban kerültem a Gábor suliba. Azelőtt egy nagyobb intézményben tanultam, ha az elsődleges dologra gondolok, ami eszembe jut, akkor az mindenképp a családi közeg lenne. A mai napig jó barátságot ápolok az ott szerzett barátokkal, szeretettel gondolok tanáraimra.

Mik voltak a kedvenc tantárgyaid?

Csak a szokásos, tesi, rajz, de szerettem a biológiát és a történelmet is.

Voltak-e iskolai csínytevéseid?

Abban az időszakban, amikor én odajártam, sikeresen kivívtuk magunknak a legrosszabb osztály

jelzőt. Általában azt hiszem, nem voltunk tiszteletlenek vagy ilyesmi, inkább kollektívan, összetartásban állítottuk a tanári kart nehezen megoldható magatartási problémák elé. Ennek köszönhetően jó volt az osztályközösség, és emlékeim szerint a tanárok díjazták, hogy felvállaltuk, ha hibáztunk... Többször. Mármost többször díjazták, és többször felvállaltuk. Azt hiszem...

Olvastál-e iskolásként könyveket a festészet, rajzolás témájában?

Apukám is a Képzőművészeti Egyetemen végzett annak idején, így tele volt a lakásunk festészettel, rajzolókkal kapcsolatos szakkönyvekkel, albumokkal. Ezekből szerettem másolni, tanulni már akkor is.

Mikor gondoltad azt, hogy komolyan fogsz festészettel foglalkozni?

Ez hullámszerűen tört rám. Az első erősebb intuíció valóban általános iskolás koromban történt. Akkoriban kaptam aputól rengeteg festéket, vásznat, eszközöket, amikkel kedvemre kísérletezhettem. A középiskola első szakaszában ez a motiváció apadni látszott, de szerencsére 17 éves korom körül visszatért, és azóta is tart.

Melyik technikát és témát kedveled leginkább?

Általában nem egy kifejezett technikát használok. Ahogy építem a képeimet, úgy kerülnek egymásra különböző rétegek mindenféle technikával. Legtöbbször nagy méretben dolgozom, és alapként szénrajz szolgál. Erre szoktam festékekkel dolgozni, színes ceruzával, zománcfestékekkel stb...

Hivatalosan ezeket a képeket vegyes technikának hívjuk. Témáim is változóak. Szeretek irodalomból kiindulni, legyen az a 20. századi magyar vagy amerikai, valamint igyekszem feldolgozni a mindennapjaimban tapasztalt vizuális ingereket, persze ami lefordítható az én közlési nyelvezetemre.

Diákként mennyi időt töltöttél el festészettel, rajzolóval, és mennyit most?

Úgy emlékszem, hogy diákként több időt töltöttem sportolással, mint festészettel. Ma már ez egész máshogy zajlik. Van egy műtermem, ahová hetente több alkalommal lejárók dolgozni, festeni, gondolkodni.

Hobbiként csinálod a festészetet vagy ez a munkád? Mik a terveid a jövőben?

Kicsit is-is. Hobbinak semmiképp nem nevezném, mert 14 éve ezzel a tudattal kelek és fekszem, hogy képzőművész szeretnék lenni, és a végzettségem is grafikus művész. Természetesen van mellé polgári foglalkozásom is. Sajnos Magyarországon nagyon kevés az olyan képzőművész, aki megengedheti magának, hogy ne kelljen az alkotás mellett valahol elhelyezkednie.

Hogy lehet valaki sikeres a festészetben vagy művészetekben?

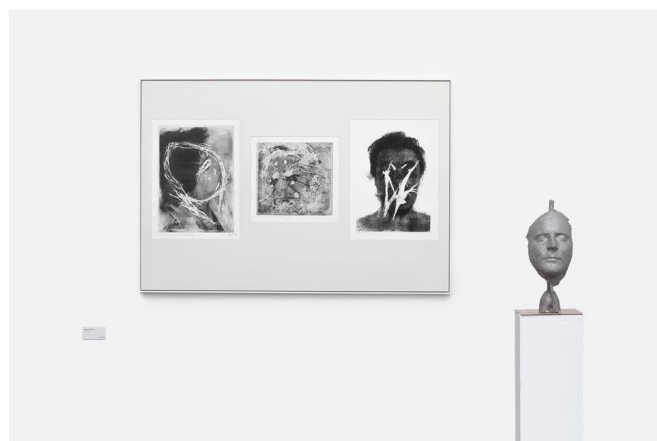
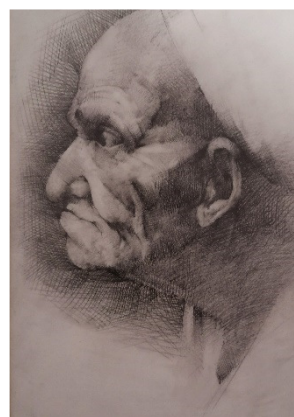
Egyértelmű recept szerintem nincs. Mindenki más utat választ magának. Valaki felül az adott trendekre, és a socialmedia segítségével sikeresen meglovagolja azokat. Vannak, akik folyamatosan ügyködnek, és szépen lassan felfigyelnek rájuk, de olyan is van, akire rátalál a szerencse, és egyből berobban. Én személy szerint abban hiszek, hogy folyamatosan dolgozni kell az elképzeléseink megvalósításán, és ha már sok ideje csináljuk, akkor előbb-utóbb felfigyelnek majd, hogy „hé, itt van valaki, aki már évek óta komolyan veszi magát, és hallatja a hangját. Lehet érdemes rá odafigyelni”.

Ez is lehet egy út.

Ha lehetne egy kívánságod, mi lenne az?

Szeretném, hogy a szüleim minél tovább figyelemmel kísérhessék a pályámat.

Radák Dóra (6.a)

Különleges tanári élmények

Patonay Ágnes

- Ági néni régi farsangjai

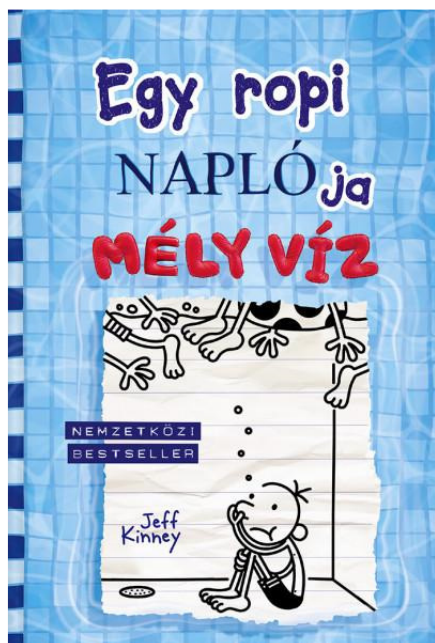

Mintegy felbolydult méhkas, olyan a sulis farsangkor. Pezseg az élet, tele van az épület jelenlegi és volt diákokkal, szülőkkel. Szinte minden teremben van valamilyen program: a bevállalósok ügyességi játékokat próbálnak ki, a jövőt kutatók és a szerelmesek a Jósdába mehetnek, a legbátrabbak igazi kísértetjárta, félelmetes, szellemkastélyban tesztelhetik magukat. A farsang elengedhetetlen része a jelmezes verseny. Mindig kíváncsian várjuk az alsósok ötletes jelmezeit. S képzeljétek felsősök! Nektek is lehetőséget adunk arra, hogy „kibújjatok a bőrtökből”, és beöltözzetek hol elegáns, hol mókás (mondhatnám idétlen), hol ijesztő, hol 7törpés, kalózos, Aranyhajas, Oroszlánkirályos stb. jelmezbe, s előadjátok a zenés, táncos produkciókat! Higgyétek el, nagyon szórakoztatóak tudtok lenni! De nem csak ti, gyerekek készültök lelkesen, hanem az ifik is. Öröm nézni, ahogy a kis ifik, nagy ifik szívüket, lelküket beleadva tanulják, s adják elő hivatásos táncosokat felülmúló produkcióikat. Természetesen nem hiányozhatnak a tanári műsorok sem. A TSZCS (Tanári Színjátszó Csoport) előadásában az a legviccesebb, hogy az előadások köszönő viszonyban sincsenek a próbákkal, és két előadás is csak nagyvonalakban hasonlít egymáshoz. A másik társulatunk a TTK (Tanári Tánc Kar). Én ennek vagyok oszlopos tagja. Voltunk már hastáncosok, szellemek, majmok, kukások, takarítók, pingvinek, ósaszonyok, stb. Talán utóbbihoz volt a legfurább kellékünk: akkora marhalábszár csontokat szerzett be Kórádi Kriszta néni, hogy nem volt akkora fazék, amibe belefért volna. Gyerekek! A következő farsangig már csak egy röpke év van hátra! S remélem, akkor mindenki (újra) átélheti a GÁBOROS FARSANGOK varázsát!

A hónap könyve

Jeff Kinney: Egy ropi naplója - Mély víz

Ez a történet egy kalandos kiruccanásról szól. Főszereplőnk Greg és családja a nagymamájuk pincéjébe költöztek, mert valami történt a házukkal. Nagyon utáltak ott lenni, mert nagymamájuk trécselős partit szervezett mivel szégyellte őket ezért meg kérte őket, hogy amíg vége nincs a partinak ne jöjjenek fel. És egy party legalább 2 óráig tartott és nem volt lent WC. Amíg nagyfi barátnői el nem mentek addig vacsorázni se tudtak, mert nem volt lent sütő. De egyik nap Greg apját felhívta a dédmamájuk, hogy Gary bácsi, akiről sosem lehet tudni mikor hol van, és szólt hogy a lakókocsiját a felállóján hagyta. Greg apukájának kellett elvinnie először nem örült, hogy mindig Gary bácsi után kell takarítania, de aztán meglátta a lehetőséget. Közölte a családdal, hogy menjek vakációzni meglepően bele egyeztek, mert elege lett a panellakásból. Elmentek a lakókocsiért 2 teljes napig takarították, míg útra kész lett és így kezdődnek a kalandok, akit érdekel min ment keresztül a Heffley család az olvassa, el én nagyon tudom ajánlani.

Máthé Csanád 6.a

Az én sportom – Csomor Kata, röplabda

Ezt a világ minden táján nagyon népszerű sportágat nők és férfiak is egyaránt játszhatják. Először én a röplabdával akkor találkoztam, mikor egész kicsi koromban a bátyám meccsein szurkoltam. 2019 nyarán egy strandröplabda táborban próbálhattam ki először, és rögtön megszerettem. Még abban az évben jelentkeztem a Kispest SE teremröplabda szakosztályába. Azóta vagyok leigazolt játékosa a sportegyesületnek. Játsszhatunk teremröplabdát, strandröplabdát, sőt még ülőröplabdát is. A felnőtt korosztályban hat fős, az én korosztályomban négy fős csapatok játszik egy hálóval elválasztott pályán. A játék célja, hogy a labdát kézzel (vagy egyéb testrészükkel) úgy kell átütni az ellenfél térfelére, hogy az ne tudja visszaütni. Azért szeretem ezt a sportot, mert nagyon látványos, és pörgős. Ahogy a csapatok a szép mezekben technikásan mozognak a pályán, és az eredmények percről-percre változnak, az nagyon izgalmas tud lenni. Három edzésem van egy héten, amik igen jó hangulatban telnek. Elég intenzívek, sok erősítő és gyorsaságot fejlesztő feladatokkal, a végén mindig szórakoztató

labdajátékokkal. Igen aktív sport, különösen alkalmas rugalmas, gyors feladatok gyakorlására. Kalóriaégető, erősítő, energiaszint emelő, fejleszti a reflexet és az egyensúlyérzékelt, koncentráció képességet fejleszti. Nagyon szeretem, mikor az edzés végén kellemesen elfáradva megyek haza, ráadásul jól le tudom vezetni a bennem felgyülemlett feszültséget vele. Az az álmom, hogy egyszer magyar bajnok lehessen ebben a sportban. Mindenkinek ajánlom, aki szereti a csapat és labdajátékokat, hogy feltétlen próbálja ki!

Ti mondtátok...

„Jó döntésem az életben: Amikor a csemegeszalámit választottam a paprikás helyett...”

Hangos olvasás: „Az ív században történt...” (IV. század helyett)

„A dzsentrik az úriemberek voltak...” (összekeverve a gentleman kifejezéssel)

A hónap vicce

*„- Gyerekek, valaki horkol, ébresszétek fel! – mondja a tanár az órán.
- Miért mi? Ön altatta el... - válaszol egy szemtelen diák.”*

(Sárosi Olívia 7.a)

